

«Όσους δεν σκότωσαν οι βόμβες τους θερίζει η πείνα»

[/ Γενικά Θέματα](#)

Γράφει η Μαρία Γιαχνάκη

Πλησιάζει η εποχή που η Ορθοδοξία σε ενάμιση μήνα από τώρα θα γιορτάσει την γέννηση πολέμου ανάμεσα στο Ισραήλ και τη Γάζα και ως σήμερα μετράμε χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες κι εκτοπισμένους από τους οποίους οι περισσότεροι είναι γυναίκοπαιδα.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ασχολούμαστε με τους πατέρες στην Αγία Γη, οι οποίοι μας μεταφέρουν πάντα όχι μόνο την ευλογία των Πανάγιων Προσκυνημάτων αλλά και την εικόνα των δοκιμασιών που περνά το ποίμνιο αλλά και οι κάτοικοι του Ισραήλ και της Παλαιστίνης με αφορμή τον πόλεμο που συνεχίζει να κατασπαράζει τα πάντα γύρω του.

Γάζα - κραυγή αγωνίας για τα θύματα και τους πεινασμένους

Στην συνοικία της Ζαϊτούν της Γάζας, η ελληνορθόδοξη εκκλησία του Αγίου Πορφύριου, που ανήκει στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, άνοιξε τις πόρτες της για να προστατεύσει άμαχο πληθυσμό χωρίς διακρίσεις όπως άλλωστε κάνει σε κάθε πόλεμο.

Γυναικόπαιδα και ηλικιωμένοι ορθόδοξοι και μουσουλμάνοι βρήκαν καταφύγιο στον Άγιο Πορφύριο, από την πρώτη στιγμή του πολέμου.

Η ελληνορθόδοξη εκκλησία είναι η παλαιότερη σε λειτουργία εκκλησία της πόλης και πήρε το όνομά της από τον Επίσκοπό της, του 5ου αιώνα, Άγιο Πορφύριο, του οποίου ο τάφος βρίσκεται στη βορειοανατολική γωνία της εκκλησίας. Εκεί εκατοντάδες οβίδες προσγειώθηκαν στον πόλεμο που ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 2023. Η εκκλησία η οποία κατασκευάστηκε μεταξύ 1150 και 1160 μ.Χ. από τους Σταυροφόρους και σύμφωνα με αναφορές, από το 15ο αιώνα ο ναός ήταν αφιερωμένος και στην Παρθένο Μαρία, γίνεται καταφύγιο σε κάθε βομβαρδισμό και σε κάθε πόλεμο που διεξάγουν οι Ισραηλινοί εναντίον των Παλαιστινίων.

Ο Αρχιεπίσκοπος Γάζης κ. Αλέξιος, και ο πάτερ Σίλας, Άραβας στην καταγωγή, όχι μόνο δεν εγκατέλειψαν το μοναστήρι αλλά φροντίζουν για τους άμαχους που έχουν ζητήσει καταφύγιο στην Ιερά Μονή ενώ για τα θύματα του πολέμου τελούν τις εξόδιους ακολουθίες και τα μνημόσυνα ακόμη και την ώρα των βομβαρδισμών, μας λέει χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος.

«Κουραστήκαμε να θάβουμε νεκρούς» τονίζει ο Αρχιεπίσκοπος Γάζης Αλέξιος χωρίς όμως να χάνει την υπομονή του και το κουράγιο του.

«Δεν σκέφτηκα ποτέ να φύγω παρόλο που μπορούσα αν ήθελα. Δεν θα εγκατέλειπα

όμως το ποίμνιό μου και την Ιερά Μονή αυτές τις δύσκολες ώρες.

Στην Γάζα δεν ζουν μόνο εξτρεμιστές, ζει και απλός κόσμος που εργάζεται, σπουδάζει, ονειρεύεται. Υπάρχουν άνθρωποι που κρατούν από τις παλιές οικογένειες της πόλης, οι οποίες είχαν γράψει ιστορία στην Παλαιστίνη και είχαν εδώ τις επιχειρήσεις τους και τα σπίτια τους. Η Γάζα δεν είναι αυτή που παρουσιάζουν, ότι είναι η πόλη της Χαμάς, με την έννοια ότι ζει μόνο κόσμος της Χαμάς.

Όταν ξεκίνησε ο πόλεμος χτυπούσαν τις θύρες της Μονής κι έτρεξα να ανοίξω.

Αντίκρισα μαμάδες με παιδιά στην αγκαλιά και ηλικιωμένους ανήμπορους με φοβισμένα μάτια . Δεν έκανα δεύτερη σκέψη και δεν ζήτησα να μου πουν αν είναι Χριστιανοί ή Μουσουλμάνοι.

Άνοιξα διάπλατα τις πόρτες και τους είπα περάστε γρήγορα αλλά όχι όπλα.

Όπου υπήρχε χώρος στους διαδρόμους και στα δωμάτια της εκκλησίας και των παρακείμενων κτιρίων τους έβαλα να κοιμηθούν και μέχρι τώρα εδώ ζουν. Γίναμε μια μικρή κοινωνία που ζει μέσα στο μοναστήρι.

Περνάμε δύσκολα μέχρι σήμερα γιατί έχουμε πολλούς εχθρούς, την πείνα, τις αρρώστιες, και τον βίαιο θάνατο.

Έχουμε τρόφιμα για ένα μήνα ακόμη. Μετά ο Θεός να βάλει το χέρι του.

Τώρα μαγειρεύουμε και δίνουμε στον κόσμο μια μέρα ζεστό φαγητό και μια μέρα κρύο, δεν πετάμε τίποτα...

Νερό τραβάμε με τη γεννήτρια όποτε έρχεται το ρεύμα και γεμίζουμε τα βαρέλια.

Στην αυλή της εκκλησίας στήσαμε ένα νοσοκομείο και περιθάλπουμε τους ασθενείς με γιατρούς και νοσηλευτές που έρχονται όποτε βρίσκουμε.

Υπάρχει και το αγγλικανικό νοσοκομείο αλλά το έχουν βομβαρδίσει. Τότε χτυπήθηκε και δικό μας κτίριο και καταπλάκωσε 19 άτομα.

Αυτή τη στιγμή στο Μοναστήρι μας έχουν βρει καταφύγιο 300 άνθρωποι και άλλοι τόσοι είναι στο Μοναστήρι των Λατίνων. Τους μοιραστήκαμε γιατί κάπως έπρεπε να ζήσουν όλοι.

Τον πρώτο μήνα του πολέμου ζήτησαν καταφύγιο κι έγκυες γυναίκες και γέννησαν εδώ στο Μοναστήρι γι αυτό έχουμε πολλά βρέφη. Έχουμε 60 παιδιά συνολικά από 1 μέχρι 16 ετών.

Έχουμε μείνει μόνο με 100 λίτρα πετρέλαιο για να καλύψουμε τις ανάγκες μας, νερό να μαγειρέψουμε δεν υπάρχει, δεν έχουμε αέριο και δεν έχουμε και χρήματα να αγοράσουμε αφού η μπουκάλα κοστίζει 600 ευρώ περίπου.....”

Κατά τη διάρκεια της επικοινωνίας μας η γραμμή κόπηκε πολλές φορές...αλλά ο Σεβασμιώτατος περίμενε υπομονετικά να ξαναμιλήσουμε....».

«Τι μπορούμε να κάνουμε για σας Σεβασμιώτατε» τον ρώτησα για να ολοκληρώσω την συζήτηση μιας και από ένα σημείο και μετά ένιωθα ότι τον υπέβαλα σε μαρτύριο να περιγράψει τα όσα ζει καθημερινά...

«Κανείς δε μπορεί να κάνει κάτι» μου απάντησε. «Μόνον ο Θεός. Σε αυτόν έχουμε τις ελπίδες μας.»

Οι δυο μοναχοί στην Γάζα δεν εγκαταλείπουν το θρησκευτικό και ανθρωπιστικό τους καθήκον, που έχει τις ρίζες του στις χριστιανικές τους αξίες, να παρέχουν δηλαδή όλα όσα είναι απαραίτητα σε περιόδους πολέμου και ειρήνης.

Όπως τονίζει ο Σεβασμιώτατος, κυριολεκτικά δεν υπάρχει κανένα άλλο ασφαλές μέρος για στραφούν οι αθώοι πέρα από τους τόπους λατρείας και να ζητήσουν βοήθεια και ελεημοσύνη από τον Θεό.

